

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 08, 2017

Nummer 8, 2017

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:270](#) 17-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:276](#) 17-02-2017

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2017:341](#) 15-02-2017

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2017:344](#) 15-02-2017

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:1155](#) 15-02-2017

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:707](#) 08-02-2017

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:386](#) 02-02-2017

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:387](#) 30-01-2017

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 15-12-2016

M.P. t. Finland

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Borg aangesproken uit de door hem gesloten borgtochtovereenkomst. Hij doet een beroep op vernietiging ex artikel 1:89 lid 1 BW, omdat zijn (toenmalige) vrouw geen toestemming heeft gegeven tot het aangaan van de borgtocht. Beroep wordt afgewezen: alleen aan de niet-handelende echtgenoot komt dit beroep toe. Dat de echtgenote als commissaris bij Rabobank belang had bij totstandkoming van de borgtocht en daarom geen beroep op vernietiging zal doen, doet niet ter zake.

Tussen partijen is in geschil of borg een beroep toekomt op vernietiging ex artikel 1:89 lid 1 BW van de door hem gesloten overeenkomst van borgtocht. Op grond van artikel 1:89 lid 1 BW is een rechtshandeling die een echtgenoot in strijd met artikel 1:88 BW heeft verricht vernietigbaar. Artikel 1:89 lid 1 BW bepaalt expliciet dat slechts de andere, niet handelend echtgenoot, een beroep kan doen op de vernietigingsgrond. De ratio hierachter is dat het toestemmingsvereiste van artikel 1:88 lid 1 BW dient ter bescherming van de niet handelend echtgenoot en niet ter bescherming van de handelend echtgenoot, die er zelf voor kiest om een rechtshandeling als vermeld in dat artikel te verrichten.

Het staat vast dat borg en zijn toenmalige echtgenote ten tijde van het sluiten van de overeenkomst van borgtocht nog gehuwd waren. Aan borg komt als handelend echtgenoot in dezen niet de bevoegdheid toe om de vernietiging van die overeenkomst in te roepen wegens het ontbreken van de toestemming van zijn toenmalige echtgenote. Die bevoegdheid komt op grond van artikel 1:89 lid 1 BW enkel toe aan zijn toenmalige echtgenote, als niet handelend echtgenoot. Gesteld noch gebleken is dat zijn toenmalige echtgenote een beroep heeft gedaan op vernietiging van de overeenkomst van borgtocht. Dat zijn toenmalige echtgenote geen deugdelijk beroep op de vernietiging heeft gedaan omdat zij, zo stelt borg, belang had bij de totstandkoming van een andere overeenkomst van borgtocht vanwege haar functie als commissaris bij Rabobank, doet niet ter zake en leidt niet tot het oordeel dat borg zich in plaats van zijn toenmalige echtgenote op de vernietiging kan beroepen.

Naar het oordeel van de rechtbank leidt toepassing van artikel 1:89 lid 1 BW in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet tot een onaanvaardbaar resultaat. Zelfs als de opstelling van zijn toenmalige echtgenote jegens borg onbehoorlijk zou zijn in de context van de afwikkeling van hun huwelijk, maakt dat geen verschil. Dat regardeert immers Rabobank niet. Er bestaat dan ook geen grondslag om het vereiste van artikel 1:89 lid 1 BW buiten toepassing te laten. Het beroep van borg op vernietiging van de tweede overeenkomst van borgtocht faalt dus.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 15-02-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:1155

Zaaknummer: C/10/505143 / HA ZA 16-654

Rechters: L. Amperse

Advocaten: R.M. van Dijk en H.E. Borgman

Wetsartikelen: 1:88 BW en 1:89 BW

RECHTSPRAAK

Koude uitsluiting; woning tijdens het huwelijk gekocht in mede-eigendom. Eenvoudige gemeenschap. Hof stelt de vordering van de vrouw jegens de man vast.

Partijen zijn gehuwd onder uitsluiting van iedere gemeenschap van goederen. In het onderhavige geval is zelfs sprake van koude uitsluiting aangezien in de overeenkomst van huwelijkse voorwaarden eveneens niet enige verrekenbeding is opgenomen.

Het hof overweegt als volgt. Het feit dat partijen onder uitsluiting van iedere gemeenschap van goederen zijn gehuwd brengt niet met zich dat partijen niet een eenvoudige gemeenschap met elkaar kunnen hebben in de zin van artikel 3:166 BW. Als partijen in mede-eigendom een woning in eigendom verkrijgen is er sprake van een eenvoudige gemeenschap in de zin van boek 3 BW. Ieder der deelgenoten dient dan zijn aandeel in dat goed te financieren. Dat aandeel kan (deels) gefinancierd worden met eigen vermogen van de betreffende deelgenoot of (deels) met een (hypothecaire) geldlening. Het enkele feit dat deelgenoten een gemeenschappelijke hypothecaire geldlening aangaan – op grond waarvan beide deelgenoten hoofdelijk aansprakelijk zijn – met betrekking tot de financiering van de verkrijging van het onroerend goed geeft nog geen antwoord op de vraag wie in de onderlinge verhouding tussen de deelgenoten draagplichtig is met betrekking tot die schuld. Het hof verwijst in deze naar artikel 6:10 BW.

De kern van het geschil tussen partijen is naar het oordeel van het hof hoe de woning is gefinancierd en of de man aan de vrouw, of omgekeerd de vrouw aan de man een bedrag verschuldigd is. In goederenrechtelijke zin zijn beide partijen voor 50% gerechtigd tot het onroerend goed, hetgeen impliceert dat de vrouw en de man ieder 50%, ieders aandeel in het onroerend goed, moeten financieren.

De woning is gefinancierd uit de overwaarde van de verkochte woning. Ieder heeft voor de helft van die overwaarde bijgedragen. Voorts heeft de vrouw uit privévermogen € 280.000 bijgedragen en is een hypothecaire lening van € 250.000 aangegaan. De hypothecaire lening is door de vrouw afgelost met privégeld. In dit licht dient de man in de interne verhouding de hypothecaire last te dragen en, aangezien de hypotheek door de vrouw is afgelost, dient de

man aan de vrouw € 250.000 te betalen. Dat betreft een vergoedingsrecht op grond van artikel 1:87 BW. Het hof verwijst daarvoor naar HR 10 juli 2015, ECLI:NL:HR:2015:1871. De vrouw heeft haar verzoek echter beperkt tot de helft van de door haar afgeloste hypotheekschuld. Gelet hierop zal het hof de man veroordelen om aan de vrouw € 125.000 te betalen, vanwege de door haar afgeloste hypotheekschuld. Voorts dient de man € 15.000 te voldoen aan de man, waarmee de vrouw het aandeel van de man overigens nog heeft gefinancierd.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 15-02-2017

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2017:344

Zaaknummer: 200.187.718/01 en 200.190.268/01

RECHTSPRAAK

Kinder- en partneralimentatie. Hof past voor de bepaling van de draagkracht van de man het rekensysteem van de partneralimentatie toe en wijkt daarmee af van de lijn om voor de bepaling van de draagkracht ten behoeve van de kinderalimentatie uit te gaan van de draagkracht van beide ouders en die forfaitair vast te stellen.

Rechtbank heeft in de echtscheidingsbeschikking bepaald dat de man € 103 aan kinderalimentatie zal betalen en wegens het ontbreken van draagkracht geen partneralimentatie verschuldigd is. De vrouw komt hiervan in hoger beroep en verzoekt dit bedrag vast te stellen op € 361 kinderalimentatie en € 704 partneralimentatie. De man verzoekt de rechtbankbeschikking in dit opzicht te bekrachtigen. Het hof bepaalt eerst de kinderalimentatie. Het stelt de behoefte van het kind vast. Wat de draagkracht van de vrouw betreft bepaalt het hof dat de vrouw zelf aanvullende behoefte heeft aan partneralimentatie. Daarbij overweegt het hof dat de vrouw wel naar een uiteindelijk volledig dienstverband dient te streven en daarvoor inspanningen dient te verrichten. Het hof acht een periode van drie jaar redelijk om dat te realiseren. Omdat de vrouw niet in haar eigen levensonderhoud kan voorzien, is het hof van oordeel dat de kosten van de minderjarige volledig ten laste dienen te komen van de man. Het hof zal voor de berekening van de draagkracht van partijen het rekenstelsel volgen. Daarbij hanteert het hof het behoefte- en draagkrachtmodel, waarbij rekening wordt gehouden met de werkelijke lasten van de man. Het hof bepaalt vervolgens de draagkracht van de man. Aansluitend bepaalt het hof de hoogte van de kinderalimentatie. Deze komt hoger uit dan de vrouw in haar petitum heeft verzocht. Daarom bepaalt het hof deze op hetgeen de vrouw heeft verzocht. Vervolgens oordeelt het hof dat de man onvoldoende draagkracht heeft om partneralimentatie te betalen.

Kanttekening: een weinig inzichtelijke beschikking waarin om onduidelijke redenen wordt afgeweken van het rapport alimentatienormen en de draagkrachtberekening voor de kinderalimentatie weer geschiedt, zoals dat voorafgaande aan de richtlijn voor forfaitaire vaststelling van de kinderalimentatie geschiedde. Waarom stelt het hof het gezag van het rapport alimentatienormen op deze wijze ter discussie? Onduidelijk is verder, als de kinderalimentatie hoger had kunnen zijn dan maximaal gevraagd, waarom het hof tot de conclusie komt dat er geen

draagkracht is om partneralimentatie te betalen. SW

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 15-02-2017

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2017:341

Zaaknummer: 200.191.992/01 en 200.192.002/01

RECHTSPRAAK

Notariële samenlevingsovereenkomst niet (buitengerechtelijk) ontbonden. Vrouw komt aanspraak op overeengekomen alimentatie toe. De grosse van de notariële akte levert een executoriale titel op.

In kort geding is de vraag aan de orde of de (grosse van de) niet (buitengerechtelijke) ontbonden samenlevingsovereenkomst tussen partijen kan dienen als executoriale titel in de zin van artikel 430 Rv wat betreft de vordering tot betaling van de partneralimentatie. De voorzieningenrechter overweegt dat aan de grosse van een authentieke akte slechts executoriale kracht toekomt met betrekking tot op het tijdstip van het verlijden van de akte reeds bestaande en in de akte omschreven vorderingen, alsmede met betrekking tot toekomstige vorderingen die hun onmiddellijke grondslag vinden in een op het tijdstip van het verlijden van de akte reeds bestaande en in de akte omschreven rechtsverhouding. In het geval de akte wel betrekking heeft op één of meer vorderingen, die aan de genoemde vereisten voldoen, maar niet de grootte van het verschuldigde bedrag vermeldt, is de grosse van de akte niettemin voor tenuitvoerlegging vatbaar, wanneer deze de weg aangeeft langs welke op voor de schuldenaar bindende wijze de grootte van het verschuldigde bedrag kan worden vastgesteld, behoudens de mogelijkheid van tegenbewijs van de schuldenaar (Hoge Raad van 26 juni 1992, ECLI:NL:HR:1992:ZCo646 en Hoge Raad van 8 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY4889).

De vrouw heeft betaling gevorderd van achterstallige alimentatie vanaf 1 augustus 2016 tot 1 januari 2017 alsmede betaling van alimentatie vanaf 1 januari 2017. De voorzieningenrechter is van oordeel dat de (grootte van de) vorderingen tot betaling van achterstallige en toekomstige partneralimentatie vooralsnog voldoende bepaalbaar zijn aan de hand van de omschrijving in de samenlevingsovereenkomst. De grosse van deze notariële akte levert dan ook voorshands een geldige executoriale titel op voor de uit die akte voortvloeiende vorderingen van de vrouw op tot betaling van partneralimentatie.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 08-02-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:707

Zaaknummer: C/13/621176 / KG ZA 16-1542

RECHTSPRAAK

Adoptie in Kenia van Keniaans kind, van wie de ouders onbekend zijn, wordt niet erkend, omdat er geen verklaring op grond van artikel 23 Haags Adoptieverdrag is afgegeven door de Keniaanse autoriteiten. Adoptie naar Nederlands recht wordt uitgesproken.

De verzoekers hebben beginseltoestemming tot adoptie van een buitenlands kind. Zij adopteren in Kenia een Keniaans kindje, geboren in 2013. De vader en moeder van het kindje zijn onbekend. Overgelegd is een 'Adoption Order' van de High Court of Kenya. Er is geen verklaring als bedoeld in artikel 23 van het Haags adoptieverdrag door de Keniaanse autoriteiten afgegeven. Deze autoriteiten hebben besloten deze verklaringen voor onbepaalde tijd niet meer af te geven. De rechtbank leidt daaruit af dat de adoptie niet in overeenstemming met de Verdragsprocedure tot stand is gekomen en dat er geen uitzonderlijke omstandigheden zijn gebleken om daarover anders te oordelen. De Keniaanse adoptie is daarmee niet voor erkenning in Nederland vatbaar.

De rechtbank gaat vervolgens na of de adoptie naar Nederlands recht kan worden uitgesproken. De rechtbank is van oordeel dat, gelet op de overgelegde stukken en het rapport van de Raad voor de Kinderbescherming, er geen bezwaar bestaat tegen de verzochte adoptie naar Nederlands recht. De adoptie wordt in het kennelijk belang van de minderjarige geacht en ook is overigens voldaan aan de voorwaarden welke zijn gesteld in de artikelen 1:227 en 1:228 BW. In het bijzonder overweegt de rechtbank dat aan het ontbreken van instemming van de biologische ouders kan worden voorbijgegaan, nu deze onbekend zijn. De rechtbank wijst het verzoek tot adoptie toe.

Kanttekening: naar Nederlands recht gaat het niet om instemming van de ouders met de adoptie, maar om de vraag of de ouders of een van hen tegenspraak levert tegen de adoptie (artikel 1:228 lid 1, onder d BW). SW

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 02-02-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:386

Zaaknummer: C16/420604/FO RK 16-141

RECHTSPRAAK

Adoptie Amerikaans kind. Opneming geboortegegevens in de registers van de burgerlijke stand. Ook de gegevens van de moeder worden opgenomen, ondanks dat de adoptiefouders met de moeder zijn overeengekomen dat haar gegevens geheim zouden blijven.

In het kader van het verzoek tot adoptie van een Amerikaans kind naar Nederlands recht heeft de rechtbank, nu de Certification of Birth niet voor inschrijving in de registers van de burgerlijke stand vatbaar is, de geboortegegevens van de minderjarige vastgesteld op grond van artikel 1:25c lid 1 en lid 3 BW. De rechtbank heeft ook de naam van de biologische moeder van de minderjarige vastgesteld ondanks dat verzoekers hiertegen bezwaar hadden gemaakt, omdat zij in de Verenigde Staten van Amerika geheimhouding van de gegevens van de biologische moeder zijn overeengekomen. De rechtbank heeft overwogen dat op de vaststelling van de geboortegegevens van de minderjarige Nederlands recht van toepassing is en dat de rechtbank conform lid 2 van artikel 25c BW bij de vaststelling van de geboortegegevens rekening dient te houden met alle bewijzen en aanwijzingen omtrent de omstandigheden waaronder, en het tijdstip waarop de geboorte moet hebben plaatsgehad. Voorts dienen – voor zover daarvoor aanwijzingen zijn verkregen – de geslachtsnaam, de voornamen, alsmede de plaats en de dag van de geboorte van de vader en de moeder te worden vastgesteld. De gegevens van de biologische moeder van de minderjarige zijn bekend, zodat de rechtbank daar rekening mee heeft gehouden.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 30-01-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:387

Zaaknummer: C16/415191/FA RK 16-3087

RECHTSPRAAK

De enkele omstandigheid dat het op de erfrechtelijke verkrijging toepasselijke buitenlandse recht niet een algehele gemeenschap van goederen als huwelijksvermogensregime kent is onvoldoende om te kunnen oordelen dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat de geërfde goederen in de gemeenschap vallen.

Een Nederlandse man en een Italiaanse vrouw zijn in 1968 in Nederland met elkaar gehuwd zonder het opmaken van huwelijksvoorwaarden. De vrouw heeft voor het huwelijk, krachtens Italiaans erfrecht in Italië gelegen onroerende zaken verkregen. Op het huwelijksvermogensregime is Nederlands recht van toepassing. Het huwelijk van partijen is op 1 juli 1981 ontbonden. De ontbonden huwelijksgoederengemeenschap is tot op heden niet verdeeld. In geschil is of tot de huwelijksgemeenschap ook de Italiaanse onroerende zaken behoren.

De rechtbank heeft geoordeeld dat de Italiaanse onroerende zaken niet vallen in de ontbonden huwelijksgoederengemeenschap van partijen. Het hof heeft daarentegen geoordeeld dat de Italiaanse onroerende zaken wel in de huwelijksgoederengemeenschap vallen. Daartoe oordeelde het hof dat de enkele omstandigheid dat de erflater of erflaters niet erop bedacht hoefden te zijn dat de onroerende zaken in een gemeenschap van goederen zouden vallen, omdat naar Italiaans recht een erfenis altijd uitsluitend toekomt aan degene die erfgenaam is en niet mede aan diens (toekomstige) echtgenoot, onvoldoende is om het oordeel te dragen dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat deze onroerende goederen in de gemeenschap vallen. Andere feiten en omstandigheden die toepassing van de onaanvaardbaarheidsexceptie in deze zaak rechtvaardigen zijn gesteld noch gebleken. Vast staat dat de vrouw de Italiaanse onroerende zaken heeft verkregen voordat zij met de man huwde. Zij had kunnen bewerkstelligen om bij huwelijksvoorwaarden deze onroerende zaken buiten de gemeenschap te houden. De man heeft onbetwist gesteld dat de vrouw niet is ingegaan op zijn suggestie om huwelijksvoorwaarden te maken.

In cassatie wordt door de vrouw aangevoerd dat geërfde goederen naar Italiaans

huwelijksvermogensrecht als privévermogen van de verkrijger worden aangemerkt en dus buiten de (naar Italiaans recht bestaande) beperkte huwelijksgoederengemeenschap vallen, tenzij uitdrukkelijk bepaald is dat de erfenis wel in de gemeenschap valt. Daarom had het hof artikel 1:94 BW in dit geval zo moeten uitleggen en toepassen dat deze omstandigheid als een (wettelijke) uitsluitingsclausule in de zin van artikel 1:94 BW moet worden aangemerkt. Volgens de vrouw is het andersluidende oordeel van het hof dan ook onjuist, althans onvoldoende gemotiveerd.

De Hoge Raad oordeelt als volgt. Tussen partijen is niet in geschil dat zij in algehele gemeenschap van goederen gehuwd waren. Terecht heeft het hof dan ook voor de bepaling van de omvang van die gemeenschap artikel 1:94 BW tot uitgangspunt genomen. Voorts heeft het hof terecht onderzocht of toepassing van die bepaling met betrekking tot de Italiaanse onroerende zaken naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is, gelet op de omstandigheid dat op de erfrechtelijke verkrijging van die zaken door de vrouw Italiaans recht van toepassing is, dat op het punt van het huwelijksvermogensrecht anders luidt dan het Nederlandse recht. In dat verband is onder meer van belang of de buitenlandse erflater bedacht kon zijn geweest op de toepasselijkheid van Nederlands huwelijksvermogensrecht en de gevolgen daarvan en of redelijkerwijs moet worden aangenomen dat hij niet heeft gewenst dat die zaken door huwelijk zouden komen te vallen in een gemeenschap van goederen waarin de verkrijger is gehuwd of gaat huwen. Voorts kan van belang zijn of de echtgenoot die voor het huwelijk krachtens erfrecht naar buitenlands recht goederen heeft verkregen, redelijkerwijs in staat is geweest om door het opmaken van huwelijksvoorwaarden te zorgen dat die goederen overeenkomstig de (veronderstelde) wil van de erflater niet door boedelmenging in een huwelijksgemeenschap vallen. Op de echtgenoot die zich op de beperkende werking van redelijkheid en billijkheid beroept, rust de stelplicht en bewijslast van de daartoe redengevende feiten en omstandigheden. De enkele omstandigheid dat het op de erfrechtelijke verkrijging toepasselijke buitenlandse recht niet een algehele gemeenschap van goederen als huwelijksvermogensregime kent of tot uitgangspunt neemt, volstaat in dat verband niet. In het licht van het bovenstaande geeft het oordeel van het hof geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het is ook toereikend gemotiveerd. De Hoge Raad verwierpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:276

Zaaknummer: 15/05538

Rechters: C.A. Streefkerk, A.H.T. Heisterkamp, G. Snijders, C.E. du Perron en M.J. Kroeze

Wetsartikelen: 1:94 BW en 6:248 BW

RECHTSPRAAK

Verlaging partneralimentatie met terugwerkende kracht: het hof heeft niet kenbaar onderzocht of een terugbetalingsverplichting ten laste van de vrouw in redelijkheid kan worden aanvaard.

Partijen zijn gewezen echtgenoten. Bij de echtscheiding (2014) is een door de man te betalen partneralimentatie van € 2.900 bruto per maand vastgesteld, uitgaande van een bruto-behoefte van de vrouw van € 3.763 per maand.

In 2016 heeft het hof de door de man te betalen partneralimentatie over de periode van april tot september 2014 bepaald op € 2.159 per maand, over de periode van september 2014 tot januari 2015 op € 2.208 per maand en over de periode vanaf januari 2015 op € 1.925 per maand. Het hof heeft daarbij bepaald dat de vrouw hetgeen de man in de periode vanaf april 2014 meer ten behoeve van haar levensonderhoud heeft betaald dan de door het hof vastgestelde bruto-behoefte, dit meerdere aan de man dient terug te betalen. Het hof heeft die bruto-behoefte voor de hiervoor genoemde perioden vastgesteld op € 2.159, € 2.254 en € 1.925 per maand.

De Hoge Raad oordeelt ten aanzien van de terugbetalingsverplichting van de vrouw het volgende.

Volgens vaste rechtspraak dient de rechter die een onderhoudsverplichting verlaagt met ingang van een vóór zijn uitspraak gelegen datum, aan de hand van hetgeen ten processe is gebleken te onderzoeken in hoeverre een daaruit voortvloeiende terugbetalingsverplichting in redelijkheid kan worden aanvaard (zie HR 4 maart 2016, ECLI:NL:HR:2016:365). Het hof heeft volgens de Hoge Raad niet kenbaar onderzocht of een terugbetalingsverplichting ten laste van de vrouw in redelijkheid kan worden aanvaard. Voor zover het oordeel van het hof aldus moet worden verstaan dat de uit de verlaging voortvloeiende terugbetalingsplicht van de vrouw in redelijkheid kan worden aanvaard, is dat oordeel, gelet op de hoogte van de door de rechtbank vastgestelde partneralimentatie en de (financiële) omstandigheden van de vrouw die het hof tot uitgangspunt heeft genomen, onvoldoende gemotiveerd.

De Hoge Raad vernietigt de beslissing van het hof.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:270

Zaaknummer: 16/02051

RECHTSPRAAK

M.P. t. Finland

Aangifte van vermoeden van kindermishandeling. Strafrechtelijke vervolging. Zwaarwegend maatschappelijk belang bij kinderbescherming. Vrijheid van meningsuiting.

Klaagster kreeg het vermoeden dat haar ex hun gezamenlijke dochtertje seksueel misbruikte en deed hiervan aangifte. De ouders waren toen verwickeld in een conflict over gezag en omgang. Het kind was toen nog geen 3 jaar oud. Toen het kind onderzocht werd en geen aanwijzingen voor misbruik werden gevonden, drong klaagster aan op verder onderzoek. Zij belde hierover met de afdeling maatschappelijk werk in Helsinki. Toen geen aanwijzingen van misbruik gevonden konden worden deed de ex aangifte van laster. Klaagster werd hiervoor vervolgd. Er werd een straf opgelegd en ze werd verplicht om schadevergoeding te betalen aan de ex. Bij de veroordeling werd het niet relevant gevonden dat de mededelingen gedaan werden jegens een overheidsorgaan (de afdeling maatschappelijke werk). De strafrechter overwoog dat klaagster had moeten begrijpen dat het doen van dergelijke mededelingen pijnlijk zou zijn voor haar ex. De familierechtbank bepaalde dat de woonplaats van het kind bij de vader zou zijn. Klaagster wendde zich tot het EHRM. Het EHRM oordeelde dat het belang van het beschermen van kinderen tegen mishandeling door hun ouders een zwaarwegend maatschappelijk belang is. Het hof woog dit belang af tegen het recht van ouders op eerbiediging van hun familie en gezinsleven en om geen ongerechtvaardigde aanhouding of vervolging te moeten ondergaan. De staat is verplicht - door middel van doeltreffende vervolging en het opleggen van afschrikkende sancties - om kinderen en andere kwetsbare personen te beschermen tegen serieuze schending van hun integriteit. Het EHRM verwees naar artikelen 19 en 37 IVRK. De staat is verplicht om er voor te zorgen dat kinderen niet worden onderworpen aan onmenselijke of wrede behandeling, ook als deze door particulieren wordt verricht. Kindermishandeling in het ouderlijk huis is moeilijk te ontdekken en is bijzonder schadelijk voor een kind. Het zwaarwegend maatschappelijk belang dat personen met een serieus vermoeden van kindermishandeling melding hiervan maken brengt met zich mee dat een persoon die te goeder trouw hiervan melding maakt niet blootgesteld mag worden aan vervolging of acties voor schadevergoeding. Het EHRM heeft aldus overwogen in de zaak Juppala/Finland, (EHRM 2 december 2008, zaaknummer

18620/03). Het EHRM overwoog dat in de onderhavige zaak klaagster met haar aantijgingen heeft gepersisterd terwijl er geen feitelijke basis daarvoor was. Bovendien werden de aantijgingen gemaakt in de context van een conflict over gezag en omgang. Daar staat tegenover dat klaagster veroordeeld werd op basis van één telefoongesprek dat tegen een medewerker van een overheidsinstantie is gevoerd. Deze medewerker was onderworpen aan een beroepsmatige geheimhoudingsplicht. Bovendien twijfelde klaagster aan de grondigheid van het onderzoek naar het kindermisbruik. Het kind was immers niet gehoord. Het EHRM concludeert dat in deze omstandigheden de vervolging en veroordeling van klaagster voor laster disproportioneel was, in strijd met artikel 10 EVRM.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 15-12-2016

Zaaknummer: 36487/12